

श्रीः
श्रीमते रामानुजाय नमः
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

श्री अप्यैच्यादीक्षित विरचितं
॥ श्री वरदराजस्तवम् ॥

This document has been prepared by

Sunder Kidāmbi

with the blessings of

श्री रङ्गरामानुज महादेशिकन्

His Holiness śrīmad āṅḍavan śrīraṅgam

श्रीः

श्रीमते रामानुजाय नमः
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

॥ श्री वरदराजस्तवम् ॥

उद्घाट्य योगकलया हृदयाब्जकोशं
धन्यैश्चिरादपि यथारुचि गृह्णमाणः।
यः प्रस्फुरत्यविरतं परिपूर्णरूपः
श्रेयः स मे दिशतु शाश्वतिकं मुकुन्दः ॥ १ ॥

जातो न वेत्ति भगवन्न जनिष्यमाणः
पारं परं परमपूरुष ते महिम्नः।
तस्य स्तुतौ तव तरङ्गितसाहस्रिक्यः
किं मादृशो बुधजनस्य भवेन्न हास्यः ॥ २ ॥

मन्ये निजस्खलनदोषमवर्जनीयम्
अन्यस्य मूर्धि विनिवेश्य बहिर्बुभूषुः।
आविश्य देव रसनानि महाकवीनां
देवी गिरामपि तव स्तवमातनोति ॥ ३ ॥

नेतस्तथाऽपि तव निर्ममलोकसेव्यां
मूर्ति मदावलमहीधररत्नभूषाम्।
वैकुण्ठ ! वर्णयितुमस्मि धृताभिलाषः
त्वन्नामरूपगुणचिन्तनलाभलोभात् ॥ ४ ॥

मन्ये सृजन्त्वभिनुतिं कविपुङ्गवास्ते
तेभ्यो रमारमण मादृश एव धन्यः।
त्वद्वर्णने धृतरसः कवितातिमान्द्यात्
यस्तत्तदङ्गचिरचिन्तनभाग्यमेति ॥ ५ ॥

काञ्ची महार्घमणिकाञ्जनधामचित्रा
 विश्वभरां विबुधनाथ विभूषयन्ती।
 भाता गजाद्रिशिखरे तव भक्तचिन्ता -
 रत्नेन राजतितरां शुभविग्रहेण ॥ 6 ॥

अस्यां भवन्तमभितः स्थितदुग्धसिन्धौ
 मध्ये त्रयीमयमहारविमण्डलस्य।
 पश्यन्नधः कृतचतुर्मुखविष्टपायां
 धामत्रयेऽपि कुतुकं विजहाति विद्वान् ॥ 7 ॥

अस्याममेयगुणपुर्यपराजितायाम्
 अश्वत्थवर्यजुषि दिव्यसरस्यमीपे।
 मध्येहिरण्मयगृहं महिषीयुतं त्वां
 दृष्ट्वा जनो न पुनरेति भवान्तरार्तिम् ॥ 8 ॥

संप्राप्य दुग्धतटिनीविरजां विशुद्धाः
 सन्तो भवद्वजनदां पदमागतास्ते।
 त्वत्यादतोयतुलसीकुसुमेषु लग्नं
 गन्धं रसं च गरुडध्वजं ते लभन्ते ॥ 9 ॥

सौवर्णसालवलयान्समनुप्रविश्य
 कोशानिव त्रिदशनायक कोऽपि धन्यः।
 आनन्दवल्ल्युदितदिव्यफलानुरूपं
 रूपं त्वदीयमवलोकयतेऽभिरूपम् ॥ 10 ॥

मातङ्गशैलमणिशृङ्गमहाविमान -
 सोपानपर्वचतुरुत्तरविंशतिर्या।
 तामेव तत्त्वविततिं पुरुषो विलङ्घ्य
 पश्यन्भवन्तमुपयाति भवाद्विपारम् ॥ 11 ॥

नापारि लब्धुमरविन्दभुवाऽपि साक्षात्
 यं पूर्वमीश्वर विना हयमेधपुण्यम्।
 अन्यैरनाप्य स कथं तव पुण्यकोटिं
 प्राप्यस्त्वदाकृतिविलोकनजः प्रमोदः ॥ 12 ॥

प्रत्यङ्गमुखं तव गजाचलराज रूपं
 प्रत्यङ्गमुखाश्चिरतरं नयनैर्नीपीय।
 अस्थानमास्तवचसामवितर्कणीयम्
 आश्वर्यमेतदिति निश्चयमावहन्ते ॥ 13 ॥

यस्मिञ्चहात्यतिशयोक्तिरलङ्घकृतित्वं
 न्यूनोपमात्वमुपमा समुपैति सर्वा।
 सूक्ष्मस्वभावकलनापि च न प्रतकर्या
 तद्वर्णयामि भवतः कथमाभिरूप्यम् ॥ 14 ॥

लक्ष्म्याः प्रियोऽसि रतिकेलिकृतः पिताऽसि
 विश्वैकमोहनरसस्य च देवताऽसि।
 आवासभूमिरसि सर्वगुणोत्तमानां
 वैकुण्ठ ! वर्णयतु कस्तव रूपरेखाम् ॥ 15 ॥

सर्वोत्तरोऽसि सकलत्रिदशाश्रयोऽसि
 ज्योतिश्छटाघटितचक्रपरिष्कृतोऽसि।
 शृङ्गारशेवधिरसि द्विपशैलमौले
 कल्याणरूप इति कस्त्वयि चित्रवादः ॥ 16 ॥

अङ्गानि ते निखिललोकविलोचनानां
 सभावनीयगुण संसरणानि सत्यम्।
 येष्वेकमाप्य न पुराधिगतं स्मरन्ति
 वाञ्छन्ति नान्यदपि लब्धुमदो विहाय ॥ 17 ॥

एकत्र मन्मथमजीजनदिन्दिरायां
 पूर्वं भवानिति बुधाः किमपूर्वमाहुः।
 अद्यापि तं न जनयस्यरविन्दनाभ
 कासु प्रसन्नमधुरस्मित कामिनीषु ॥ 18 ॥

निक्षिप्य हत्वयि पुनर्लभते न कोऽपि
 निर्यात इत्यधिप न त्वयि चित्रमेतत्।
 हत्वा हठान्मृगदृशां हृदयानि यस्त्वम्
 एवं निलीय किल तिष्ठसि शैलशृङ्गे ॥ 19 ॥

मोहं जगत्रयभुवामपनेतुमेतत्
 आदाय रूपमखिलेश्वर देहभाजाम्।
 निस्सीमकान्तिरसनीरधिनाऽमुनैव
 मोहं विवर्धयसि मुग्धविलोचनानाम् ॥ 20 ॥

उच्छेदमेकविषयात्कथयन्ति बोधात्
 मोहस्य ये खलु कथं न मृषावदास्ते।
 लावण्यमीश तव यन्नयनैर्निर्पीय
 तत्रैव मोहमधिकं दधते तरुण्यः ॥ 21 ॥

शुभ्रांशुवक्त्रं शुभगोचरलाभतोषात्
 संप्रस्थितो मृगदृशां नयनाम्बुजौघः।
 त्वद्वासस्सरित्यथ निपत्य बिभर्ति मोहं
 प्रायः फलन्ति विफलन्ति च दैवचिन्ताः ॥ 22 ॥

यत्प्राणसम्यमजुषां यमिनां मनांसि
 मूर्ति विशन्ति तव माधव कुम्भकेन।
 प्रत्यङ्गमूर्छदतिवेलमहाप्रवाह -
 लावण्यसिन्धुतरणाय तदित्यवैमि ॥ 23 ॥

लावण्यसागरभुवि प्रणयं विशेषात्
 दुग्धाम्बुराशिदुहितुस्तव तर्कयामि।
 यत्तां विभर्षि वपुषा निखिलेन लक्ष्मीम्
 अन्यां तु केवलमधोक्षज वक्षसैव ॥ 24 ॥

सारस्वतं वदनपद्मभुवं प्रवाहं
 त्रैस्त्रोतसं च तव पादभुवं निरीक्ष्य।
 सर्वप्रतीकनिकरात्रवहन्त्यजस्त्रम्
 ईर्ष्यावतीश यमुना किमु कायकान्तिः ॥ 25 ॥

आपूरितत्रिभुवनोदरमंशुजालं
 मन्ये महेन्द्रमणिवृन्दमनोहरं ते।
 त्वद्रागदीपितहृदां त्वरितं वधूनां
 प्राप्ते सरित्स्यहचरं प्रलयेऽभिवृद्धम् ॥ 26 ॥

युक्त्यागमेन च भवान् शशिवर्ण एव
 निष्कृष्टसत्त्वगुणमात्रविवर्तमूर्तिः।
 धत्ते कृपाम्बु भरतस्त्विषमैन्द्रनीलीं
 शुभ्रोऽपि साम्बुरसितः खलु दृश्यतेऽब्दः ॥ 27 ॥

सर्वातिशायिसहजद्युतिभूषितस्य
 विश्वैकनायक विभूषण धारणं ते।
 आबद्धसौहृदमपारसुखाम्बुराशोः
 वीक्षे तवैव विषयादिकुतूहलेन ॥ 28 ॥

मध्ये स्फुरन्मकरतोरणमण्डलस्य
 चामीकराभरणभूषितसर्वगात्रः।
 आदित्यबिम्बगतमाप्रपदात्पुर्वण
 भासा भवाननुकरोति भवन्तमेव ॥ 29 ॥

सेवारसागतसुराद्यनुबिम्बदृश्यं
 भूषामणिप्रकरदर्शितसर्ववर्णम् ।
 त्वां विश्वरूपवपुषेव जनं समस्तं
 पश्यामि नागगिरिनाथ कृतार्थयन्तम् ॥ 30 ॥

शृङ्गीसुवर्णरुचिपिङ्गरितैकभागा -
 न्यङ्गेषु देव तव भूषणमौक्तिकानि ।
 प्रत्यक्षयन्ति भवतः प्रतिरोमकूप -
 विश्रान्तसान्द्रजगदण्डसहस्रशोभाम् ॥ 31 ॥

आबद्धपङ्गक्तिमहितानि तव त्रिधामन्
 वीध्राणि हीरशकलानि विभूषणेषु ।
 संमोहनानि सरसीरुहलोचनानां
 मन्त्राक्षराणि कलये मकरध्वजस्य ॥ 32 ॥

आपादमौलिविधृतेषु विभान्ति देव
 स्थूलेन्द्रनीलमणयो मणिभूषणेषु ।
 रागादुपेत्य तव सुन्दर तत्तदङ्गे
 लग्नानि लोकसुदृशामिव लोचनानि ॥ 33 ॥

त्वां वीक्ष्य मुक्तिद जनास्तरणिं सखायं
 भिन्द्युः किलेति तव भूषणपद्मरागाः ।
 शङ्के चिरं जनदृशः स्वकरैः क्षिपन्ति
 तन्मात्रतोऽपि तव मुक्तिदतामबुद्ध्वा ॥ 34 ॥

पादावुपेन्द्र सुकुमारतमाविमौ ते
 भूषाभरादरुणिमानमिवोद्धमन्तौ ।
 इत्थं किमस्ति सुकुमारमितीव बोद्धुं
 लोकत्रयेऽपि च करैः स्पृशतः पदार्थान् ॥ 35 ॥

मूर्ति प्रसाधयति ते चरणांशुपुञ्जः
 तां जैमिनिः कथमधीशा निराकरोतु ।
 सर्वत्र योगमुपपादयतारुणिम्नः
 तेनारुणाधिकरणे हि मुनिः स भग्नः ॥ 36 ॥

अन्तस्तमांसि यमिनामपसारयन्ती
 हृत्पङ्कजान्यपि च नाथ विकासयन्ती ।
 भक्तप्रवेक भववारिनिधेस्तरण्योः
 त्वत्पादयोर्जयति कापि मयूखमाला ॥ 37 ॥

मुष्णन्प्रभातसमयेषु मुरान्तकारिन्
 अङ्गिर्द्वयश्रियमहस्करतस्करस्ते ।
 यत्प्राप्यते न करभङ्गममुष्ण बाल -
 मित्रत्वमेव मिषति ध्रुवमन्त्र हेतुः ॥ 38 ॥

अङ्गिर्द्वयस्य तव सन्ततमन्तरङ्गम्
 अभोजवर्गमिह योजयति श्रिया यत् ।
 उत्कोचदानमिदमुष्णकरस्य बाल्यात्
 तत्कान्तिरत्नचययोरणतत्परस्य ॥ 39 ॥

भानुर्निशासु भवदङ्गिमयूखशोभा -
 लोभात्रताप्य किरणोत्करमाप्रभातम् ।
 तत्रोद्घृते हुतवहात्क्षणलुमरागे
 तापं भजत्यनुदिनं स हि मन्दतातः ॥ 40 ॥

तौल्यं वदन्तु कवयस्तरुपल्लवानां
 मुग्धास्त्वदीयचरणेन मुकुन्दं किं तैः ।
 तान्येव तत्तदधरोष्ठमिषात्तदार्णि
 कम्पं भजन्ति कथयन्ति किलात्मनैच्यम् ॥ 41 ॥

पद्मोपमात्पदयुगात्तव रत्नगर्भा
 जातेति पद्मसदृशाकृतिमाहुरेनाम्।
 कार्यं हि कारणगुणानतिवर्ति लोके
 प्रायः पतञ्जपतिवाह विलोकयामः ॥ 42 ॥

कल्याणशालिकमलाकरलालनीयम्
 आसेवकश्रुतिमनोहरनादिहंसम्।
 आमोदमेदुरमरुन्नमितालिकान्तं
 शङ्के तवेश्वर पदं शतपत्रमेव ॥ 43 ॥

स्पर्शं ययोः समधिगम्य इटित्यहल्या
 देवी च भूरभवदुज्जितसर्वपङ्का।
 ताभ्यां घटेत समता भवतः पदाभ्याम्
 आजन्मपङ्कवसतेः कथमम्बुजस्य ॥ 44 ॥

मातङ्गशैलमणिशोखर ते पदाभ्यां
 मोहेन साम्यमनुचिन्त्य कृतापराधम्।
 शङ्के सरोजमनयोरुभयोरुपेत्य
 रेखाच्छलेन सततं विदधाति सेवाम् ॥ 45 ॥

लेखाधिनाथवनपल्लवधैर्यचोरे
 रेखामयं पदतले कमलं यदेतत्।
 तत्रैव विश्रमजुषोऽच्युत रागलक्ष्म्याः
 क्रीडानिशान्तकमलं तदिति प्रतीमः ॥ 46 ॥

यस्याः स्वमूर्त्यनुगुणाकृतिशक्तियुक्तः
 पादाम्बुजद्वयमिषात्कमठाधिराजः।
 मूले वसत्युचितमेव निगद्यते सा
 मूर्तिर्महापुरुष तेऽखिललोकरूपा ॥ 47 ॥

किं द्वादशात्मनि रवौ भगवन्धृतेष्यः
चन्द्रस्ततोऽत्यधिकतामधिगन्तुमेव।
एते तवेह दश भान्ति पदाङ्गुलीषु
स्वात्मान इत्यजनि चित्तदृगर्णवेभ्यः ॥ 48 ॥

भासा पदं तव रमाधिप भूषयन्ति
संसेवकांश्च विबुधान्परितोषयन्ति।
नाथ क्षिपन्ति च तमांसि नखेन्द्रवस्ते
संशोषयन्त्यपि तु भक्तभवाम्बुराशिम् ॥ 49 ॥

गङ्गाच्छलेन तव निस्सृतमूर्धगाण्ड -
सङ्घट्टनात्पदनखाग्रमयूखलेशाम्।
आलोक्य नूनममराः पतितं पयोधौ
आमथ्य तं जगृहुरीश तदिन्दुरूपम् ॥ 50 ॥

पादानमत्सुरशिरोमणिपद्मरागान्
सद्यः स्फुरत्पहजरुकप्रकरान्कराग्रैः।
मुक्तामयान्विदधतां प्रकटं मुरारे
जैवातृकत्वमुचितं ननु ते नखानाम् ॥ 51 ॥

यत्ते पदाम्बुरुहमम्बुरुहासनेऽच्यं
धन्याः प्रपद्य सकृदीश भवन्ति मुक्ताः।
नित्यं तदेव भजतामतिमुक्तलक्ष्मी -
युक्तैव दिव्यमणिनूपुरमौक्तिकानाम् ॥ 52 ॥

नाथ त्वदङ्गिनखधावनतोयलग्राः
तत्कान्तिलेशकणिका जलधिं प्रविष्टाः।
ता एव तस्य मथनेन घनीभवन्त्यो
नूनं समुद्रनवनीतपदं प्रपन्नाः ॥ 53 ॥

सव्यापसव्यशरमोक्षकृतीक्षुधन्वा
 जद्वे तव स्वशरधी इति सन्दिहानः।
 आलोकतेऽद्विकटकोद्गतरुकछलेन
 न्यस्याभितो निजशराननुरूपभावम् ॥ 54 ॥

जानुद्धयं तव जगत्त्रयनाथ मन्ये
 मारस्य केलिमणिदर्पणतामुपेतम्।
 आलोकयन्यदवदातमनोज्ञवृत्तं
 रूपं निजं कलयते विपरीतमेषः ॥ 55 ॥

ऊरोः किमन्यदयतामुपमानभावं
 वामस्य दक्षिणममुष्य च तं विहाय।
 रभादयः सदृशा इत्युचितं किमेतत्
 यस्योर्वशी सुभग सापि विभूतिलेशः ॥ 56 ॥

नाथ त्वया परिहितं वरवर्णनीनां
 रागस्य यद्वस्नमास्पदतां बिभर्ति।
 सौन्दर्यसारनिलयेन कटीतटेन
 तस्यैष किं नु महिमा परिशीलनस्य ॥ 57 ॥

संप्राप्य सारसनमध्यतलोदयाद्रिं
 मध्याम्बरं मसृणयन्नरुणैर्मृयूखैः।
 संवीक्ष्यते सुकृतिभिर्मणिरेष पूषा
 संसाररात्र्युपरतिं गतवद्विरेव ॥ 58 ॥

नाभेरभूतव चतुर्भुज नान्तरिक्षं
 यन्नाभिरेव यदुनेतरियं ततोऽभूत्।
 नाभ्या इति श्रुतिविपर्ययगे विभक्ती
 तां जैमिनेरनुससार पशोश्च सूत्रम् ॥ 59 ॥

आरोपमध्यवसितिं च विना तवास्यां
 नाभौ सरः पदमुपैतु कथं न वृत्तिम्।
 साक्षादियं सरसिजस्य समुद्रशायिन्
 उत्पत्तिभूरिति हि नायक नायमूहः ॥ 60 ॥

कल्पान्तरेषु विततिं कमलासनानां
 भूयोऽपि कर्तुमिव भूरि रजो दधानम्।
 नाभिहृदे समुदितं नलिनं तवैतत्
 भूयात्सदैव मम भूतिकरं मुरारे ॥ 61 ॥

उल्लासयत्युदरबन्धनिबद्धदिव्य -
 शोणाश्मरश्मिकलिकावलिरच्युतैषा।
 आगाम्यनेकशतकल्पविधातृगर्भ -
 नाभ्युद्रताम्बुरुहकुञ्जलपञ्जिशोभाम् ॥ 62 ॥

ऊर्ध्वं विरिञ्चिभवनात्तव नाभिपद्मात्
 रोमावलीपदजुषस्तमसः परस्तात्।
 मुक्तौघमण्डितमुरस्थलमुन्मयूखं
 पश्यामि देव परमं पदमेव साक्षात् ॥ 63 ॥

सालैरुदंशुचयरत्नललन्तिकाख्यैः
 स्फीतोल्लसत्कुसुमया वनमालया च।
 विभ्राजते विपुलमेतदुरस्वदीयम्
 अन्तःपुरं जलधिराजकुमारिकायाः ॥ 64 ॥

प्रालम्बिकामुपगतास्तव पद्मरागाः
 प्रत्यग्रघर्मकरमण्डलनिर्विशेषाः।
 पर्यङ्के वरद वक्षसि भान्ति लक्ष्म्याः
 क्रीडोपबहृतिलका इव पार्श्वभाजः ॥ 65 ॥

अस्तु त्रयीमयतनुस्तव लम्बनाली -

रत्नैस्तिरस्क्रियत एव तथापि भानुः।

सोढः सतां बत निशान्तमुपागतानाम्

एवं तिरस्कृतिकृदीश्वर कः सुवृत्तैः॥ 66 ॥

नष्टेऽपि भस्मनि वने गिरिझेन दग्धं

स्त्रीणां हृदीश मदनं प्रतिबोधयन्तः।

भस्मोच्चये कृतकचप्रतिबोधनं तं

शुक्रं जयन्तु न कथं तव हारताराः॥ 67 ॥

उत्प्रेक्षयत्यधिभुजान्तरमुल्लसन्ती

पार्श्वद्वये परमपूरुष हारमाला।

तत्रत्यकान्तिसरितस्तरलैः प्रणुन्नाम्

ऊर्म्युत्करैरुभयतः सितफेनपङ्क्तिम्॥ 68 ॥

त्वां सर्वभूतमयमाश्रितसर्ववर्णं

यद्वैजयन्त्युपगताच्युत सर्वगन्धम्।

तेनैव किं त्रिभुवनैकमहावदान्यं

सारूप्यमावहति ते सकलाभिनन्द्यम्॥ 69 ॥

ताराभिरामपरिणाहलसत्सिताभ्रं

तापिञ्छमेचकमुरः शरदन्तरिक्षम्।

प्राप्यैव देव तव कौस्तुभपूर्णचन्द्रः

पूर्णा बिभर्ति पुरुषोत्तम कान्तिरेखाम्॥ 70 ॥

नाभीसरोजकिरणैर्मणिराजभाभिः

आत्मप्रमाभिरपि संवलितं विभाति।

श्रीवत्सविग्रहजुषः प्रकृतेस्त्वदीयं

वक्षः परीतमिव सत्त्वरजस्तमोभिः॥ 71 ॥

वक्षः स्थलं वरद नन्दनमाश्रितस्ते
 येषां विभाति हरिचन्दन एष मध्ये ।
 एते चतुर्भुज भुजास्तव तस्य शाखाः
 शङ्के कराब्जदलकोमलिताग्रभागाः ॥ 72 ॥

जात्यैव यद्वरद पल्लवराग एषः
 यल्लाल्यते च भवता कटके निवेश्य ।
 मन्ये मणिस्तदुपगम्य मदान्धभावं
 साक्षादयं सवितुरेव करोत्यवज्ञाम् ॥ 73 ॥

ऐन्द्रोपलप्रभमधो भुजदण्डनालम्
 एकत्र चक्रमपरत्र च शङ्खंहंसम् ।
 दृष्ट्वा कथं न कलयेमहि कान्तिसिन्धोः
 उत्फुल्लपद्मयुगमूर्ध्वकरद्वयं ते ॥ 74 ॥

चन्द्रार्कचारुतरशङ्खरथाङ्गशोभा -
 सम्भाव्यरात्रिदिवसात्मकपार्श्वयुगमम् ।
 नक्षत्रदृश्यनवमौक्तिकहारिरूपं
 मन्ये महापुरुषरूपधरं भवन्तम् ॥ 75 ॥

संवर्तजृभितविकर्तनदुर्निरीक्षं
 पश्यामि दक्षिणकरे तव चक्रराजम् ।
 दैत्योघसिन्धुपतिमन्थमहाचलस्य
 बाहोः प्रतापघनमिद्धमिवोद्धतं ते ॥ 76 ॥

आभाति देव विधृतस्तव सव्यपाणौ
 अन्तर्बहिश्च शुचिरच्युत पाञ्चजन्यः ।
 अन्तेवसन्निव गलस्य गुरोर्गभीर -
 ध्वानक्रियोपनिषदध्ययनार्थमेषः ॥ 77 ॥

कौमोदकी स्फुरति ते करपल्लवाग्रे
वैरिञ्चिवाक्यविकृतेव सरस्वती सा ।
त्रिस्रोतस्स्तव पदाब्जभुवो विशेषम्
आकाङ्क्षा पाणिकमलात्तव निस्सरन्ती ॥ 78 ॥

हस्ते विराजति तवाभयमुद्ग्रितेऽस्मिन्
अव्याजकोमलरुचिप्रकराभिरामे ।
वज्रोर्मिकांशुनिकरः कमलाधिराज्य -
पट्टाभिषेकसलिलौघ इवावदातः ॥ 79 ॥

नामैव ते वरद वाञ्छितदातृभावं
व्याख्यात्यतो न वहसे वरदानमुद्राम् ।
न ह्यागमोदितरसः श्रुतिसिद्धमर्थ
लिङ्गेन बोध्यमुररीकुरुते विपश्चित् ॥ 80 ॥

आभाति मौक्तिकगुणग्रथितैरनल्पैः
नीलोत्पलैर्वलयितस्तव नाथ कण्ठः ।
संवर्तमेघवसर्ति ध्वनैस्तदन्तः
निश्चित्य तन्निकटगैरिव मेघडिभैः ॥ 81 ॥

यद्ब्रह्मणश्च जनिभूः प्रियमिन्दिरायाः
सस्पर्धमोषाधिपतौ च सकर्णिकं च ।
एतैर्गुणैर्गुणनिधे कतमस्त्वदीयं
वक्त्रं मनोज्ञमवगच्छतु नारविन्दम् ॥ 82 ॥

वक्त्रेण ते यदभिभूतमभूत्सरोजं
तन्नाभिभूतमिति शब्दमवाप्य नूनम् ।
शब्दच्छलादपनिनीषु जनापवादं
नाभेरभूतव रमाधिप विश्रुतायाः ॥ 83 ॥

उन्मीलयन्कुमुदमुज्ज्वलयन्गिरीशम्
 उन्मूलयन्विषमवाहभवाभितापम्।
 उद्दीपयन्वरवधूजनतानुरागम्
 उद्योतते वरद ते वदनामृतांशुः ॥ 84 ॥

पक्षद्वयक्रशिमपोषविभाव्यमान -
 चान्द्रायणव्रतनिषेवण एव नित्यम्।
 कुर्वन्प्रदक्षिणमुपेन्द्र सुरालयं ते
 लिप्सुर्मुखाब्जरुचिमेष तपस्यतीन्दुः ॥ 85 ॥

नाथ त्वदीयमकलङ्कमिमं मुखेन्दुम्
 आपीय तृप्यति सदा वसुधा यतस्ते।
 तेनैव किं नवसुधारसगोचरोऽभूत्
 इन्दुः कलङ्कमलिनीकृतमध्यभागः ॥ 86 ॥

आश्रित्य नूनमभृतद्युतयः पदं ते
 देहक्षये विधृतदिव्यपदाभिमुख्याः।
 लावण्यपुण्यनिचयं सुहृदि त्वदास्ये
 विन्यस्य यान्ति मिहिरं प्रतिमासभिन्नाः ॥ 87 ॥

त्वद्वक्त्रसाम्यमयमम्बुजकोशमुद्रा -
 भङ्गात्ततत्सुषममित्रकरोपकूस्या।
 लक्ष्वापि पर्वणि विधुः क्रमहीयमानः
 शंसत्यनीत्युपचितां श्रियमाशुनाशाम् ॥ 88 ॥

दृश्यां मुकुन्द मृगलोचनकोमलाभ्यां
 जाताधिकद्युति विलोक्य तवाननाब्जम्।
 मन्ये स्वमण्डलमितोऽप्याधिकं विधित्सुः
 तस्मिन्निर्भर्ति मृगमेव जडः सितांशुः ॥ 89 ॥

मालिन्यमब्जशशिनोर्मधुलिङ्कलङ्कौ
 धत्तो मुखे तु तव दृक्तिलकात्मनाभाम्।
 दोषावितः क्वचन मेलनतो गुणत्वं
 वकुर्यथेश वचसि भ्रमविप्रलभ्नौ ॥ 90 ॥

आमोदकान्तिभृदहर्निशमेकरूपम्
 आसेवितं द्विजगणैर्दिविषद्गणैश्च।
 अङ्गाधिरूढसहजश्चि मुखं त्वदीयं
 शङ्कामहे वरद संहतमब्जयुग्मम् ॥ 91 ॥

बिम्बस्तवायमधरः प्रतिबिम्बनेन
 युक्तं सदा युवतिमानसदर्पणेषु ।
 बिम्बाधरः कविभिरीश्वर वर्ण्यसे त्वम्
 एतावतैव न तु तुच्छफलोपमानात् ॥ 92 ॥

विद्यामयेषु तव निश्चसितेष्वपूर्व
 विद्याविशेषमिव शिक्षितुमन्तरात्मन्।
 वाण्याः सदा तव मुखाम्बुरुहे वसन्त्याः
 कायप्रभेव लसति स्मितचन्द्रिका ते ॥ 93 ॥

तापत्रयौषधवरस्य तव स्मितस्य
 निश्चासमन्दमरुता निबुसीकृतस्य ।
 एते कडङ्गरचया इव विप्रकीर्णा
 जैवातृकस्य किरणा जगति भ्रमन्ति ॥ 94 ॥

सिद्धौषधं जयति तेऽधररत्नपात्रे
 तापत्रयी झटिति मुच्चति येन सिक्तम्।
 मन्ये तुषारकिरणं गुणलेशयोगात्
 अस्यैव वारिजविलोचन कल्कपुञ्जम् ॥ 95 ॥

आतन्वतामवयवेषु गतागतानि
 युक्तात्मां वरद यौवतचक्षुषां च।
 विश्रान्तिभूर्विधुकर प्रकरावदाता
 मन्दस्मितच्छविरियं तव मां पुनातु ॥ 96 ॥

निश्चासमन्दमलयानिलकन्दलेन
 निर्हारिणा बहुतरेण च सौरभेण।
 नासापुटौ नलिनलोचन ते मनोज्ञौ
 मन्ये सदैव मधुमाधवयोर्निवासौ ॥ 97 ॥

सञ्चारशालि तव निःश्वसिते समस्त -
 वेदेतिहासवपुषि द्विपशैलनाथ।
 नाभीसरोरुहनवारुणमण्डले च
 मन्ये मधुव्रतकुलं मधुविद्ययोक्तम् ॥ 98 ॥

देहाद्वदन्ति जननं मुनयस्तिलानां
 देवेन्द्रवन्द्यचरणाम्बुज तावकीनात्।
 नारायणैतदुचितं प्रकटीकरोति
 नासाभिधानमिह दिव्यतिलप्रसूनम् ॥ 99 ॥

नेत्रे तव क्व भगवन् क्व च पुण्डरीकं
 ब्रूते तयोस्तदुपमानमथापि वेदः।
 सर्वात्मनस्तव समाधिकवस्त्वलाभात्
 आकाशवत्स खलु सर्वगतत्वमाह ॥ 100 ॥

साम्यभ्रमादविनयेन समुन्नतस्य
 सब्यं तवाक्षि हरति श्रियमम्बुजस्य।
 तस्यापि तां समधिकां तनुते यदन्यत्
 दाक्षिण्यमेव दनुजाहित तत्र मूलम् ॥ 101 ॥

पद्मानुरागजुषि लोहितशुक्लकृष्णाम्
आसेदुषि प्रकृतिमादृतमीनरूपे।
श्रुत्यन्तभासिनि मदावलशैलनाथ
त्वल्लोचने त्वयि च भाति न मे विशेषः ॥ 102 ॥

मुक्तः प्रजापतिरयं मम दर्शनादि -
त्यन्यं विधातुमनसस्तव फालजाता।
घर्माम्बुबिन्दुतिरेव किरीटमूल -
प्रत्युसमौक्तिकततिच्छलतो विभाति ॥ 103 ॥

राजन्त्यनर्धमणिसङ्घमये किरीटे
राजीवलोचन न नीलमणिप्रवेकाः।
आग्राय गन्धमलिनस्तव कुन्तलानाम्
अन्तः प्रवेष्टुमनसः परितो निलीनाः ॥ 104 ॥

आपादमाचिकुरभारमशेषमङ्गम्
आनन्दबृन्दलसितं सुदृशामसीमम्।
अन्तर्मम स्फुरतु सन्ततमन्तरात्मन्
अभोजलोचन तव श्रितहस्तिशैलम् ॥ 105 ॥

॥ श्री वरदराजस्तवं समाप्तम् ॥